U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce I. H.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2002, čj. OAM-5048/VL-07-08-TZ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2003, čj. 55 Az 200/2003-16,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou (opravným prostředkem) doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 13. 12. 2002 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2002, čj. OAM-5048/VL-07-08-TZ-2002, jímž byla žalobcova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu).

Jelikož Vrchní soud v Praze do 31. 12. 2002 o opravném prostředku nerozhodl, postoupil věc Krajskému soudu v Brně jako soudu věcně a místně příslušnému na základě ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu a ustanovení čl. II odst. 1 zákona č. 519/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Krajský soud v Brně žalobu odmítl usnesením ze dne 30. 9. 2003, čj. 55 Az 200/2003-16, které bylo předáno k poštovní přepravě dne 30. 10. 2003. Při doručování usnesení se nepodařilo žalobce zastihnout, ačkoli se v místě doručení zdržoval. Držitel poštovní licence proto přistoupil k náhradnímu doručení a písemnost uložil dne 31. 10. 2003 na poště, o čemž žalobce vyrozuměl. Žalobce si zásilku nevyzvedl ve lhůtě deseti dnů od uložení; desátého dne od uložení, tj. dne 10. 11. 2003, tak nastala fikce doručení. Dne 29. 12. 2003 se žalobce dostavil ke Krajskému soudu v Brně, kde mu na jeho žádost byl vydán stejnopis usnesení ze dne 30. 9. 2003.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 7. 1. 2004 kasační stížnost. Uvedl v ní, že ji hodlá blíže zdůvodnit ve lhůtě čtrnácti dnů, a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato žádost se – s ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti samotné – stala bezpředmětnou.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji jako opožděnou.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout.

Stěžovatel nebyl při doručování napadeného rozsudku zastižen v místě, kde se zdržoval; jelikož si pak zásilku nevyzvedl ani v desetidenní úložní lhůtě, nastala posledním dnem této lhůty, tj. dnem 10. 11. 2003, zákonná fikce doručení podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. Následujícího dne, tj. v úterý 11. 11. 2003, tak počala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, která skončila uplynutím dne, který se označením shoduje s dnem určujícím počátek lhůty, tj. v úterý 25. 11. 2003. Stěžovatel však podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně až dne 7. 1. 2004, a tedy zjevně opožděně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako opožděnou za použití § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Soud dodává, že náhradní doručení je institutem, který – jsou-li k tomu dány zákonné předpoklady – zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky: v případě zásilek určených do vlastních rukou (jakou byla i zásilka adresovaná stěžovateli a obsahující napadené rozhodnutí krajského soudu) tak v den následující po uplynutí posledního dne desetidenní úložné lhůty začínají běžet procesní lhůty – ve stěžovatelově případě dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti. Je lhostejné, zda stěžovatel kdykoli později rozhodnutí převezme – jak se stalo v projednávaném případě – neboť na běh již započaté lhůty to nemá vliv.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 3. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu